

Cal Guardià (Can Gallemí)

Argentona

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: C. Gran, 43-45
Emplaçament Nucli urbà

Coordenades:

Latitud: 41.5551
Longitud: 2.4006
UTM Est (X): 450015.06
UTM Nord (Y): 4600554.53

Classificació

Número de fitxa 08009 - 356
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVII-XX
Autoria de l'element: Desconegut
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: En general, l'edifici es troba en bon estat, amb algunes deficiències derivades de la falta d'ús.

Protecció Inexistent

Tipus de protecció: Inexistent

Accés Fàcil

Ús actual: Sense ús

Titularitat Privada

Titular: Ref. cad.: 47111DG5000N

Autoria de la fitxa Anna Soteras i March / ACTIUM

Data de registre de la fitxa: dc., 10/11/2004 - 01:00

Descripció

Cal Guardià està integrat dins un conjunt d'edificacions de diverses èpoques, situat en un solar irregular que connecta el C. Gran, on trobem la façana principal, i el C. Dolors Monserdà. El cos principal és un edifici de planta baixa i pis, de planta més o menys quadrada, en la que és possible identificar dues crugies perpendiculars a façana, ben definides en planta baixa i pis, localitzades a la part nord de l'edifici. La coberta és de teula àrab, a dues aigües, amb el carener perpendicular i centrat a la façana. Aquesta clara configuració es desdibuixa a partir de la crugia central cap a sud-est, amb l'annexió de construccions d'època posterior. El tipus constructiu general és de parets de càrrega i forjats unidireccionals de bigues de fusta i entrebigat d'empostissat de fusta o bé revoltó ceràmic. Les cobertes són de teula àrab, a una o dues aigües. La fusteria és de fusta, amb elements envidrats i metàl·lics. Els paviments són de rajola catalana, substituït recentment per gres en algunes zones de planta baixa. El revestiment exterior és arrebossat i pintat, essent la façana interior simplement arrebossada amb morter de ciment Portland d'acabat molt vast, deixant vistos els elements originals de pedra. El revestiment interior és enguixat i pintat. De l'edifici més antic resta relativament ben conservat el cos central. En la façana hi podem veure el portal de mig punt, amb onze dovelles de pedra granítica, sense cap inscripció o marca i, situat a sobre, un finestral amb brancals i llinda treballats, en un estil gòtic tardà, incorporant motius renaixentistes. En el rebedor trobem dues portes d'accés als cossos laterals, ambdues amb brancals de pedra i una d'elles, la de l'esquerra, amb una llinda formada per una sola peça de granit actualment esquerdada, amb un únic motiu treballat. A la cuina hi trobem vestigis dels antics forn de pa i cuina de llenya. A partir d'aquest cos central, la distribució i l'estructura es desdibuixen, especialment en la planta pis, on el cos més septentrional queda totalment independitzat del conjunt, formant part de la propietat veïna i el cos central té tapiats tots els passos cap a aquesta banda. A partir de la crugia central i cap a la banda sud es van succeïnt diferents estances, de dimensions diverses i obertures a la façana del C. Gran, connectades per un llarg passadís. Els locals de planta baixa tenen un accés independent. Aquesta distribució és el resultat de les reformes per adequar els edificis a hosta

Observacions:

A banda del valor patrimonial dels elements arquitectònics de la façana posterior, el portal i la finestra gòtics, Cal Guardià constitueix un testimoni de l'evolució històrica de la vila, ja que forma part del nucli urbà generat al voltant de l'església de Sant Julià a mitjans del segle XVI.

Història

L'origen històric de les edificacions que avui configuren Cal Guardià, es remunta a mitjans del segle XVI, quan el 1560 la família Volart va aconseguir els terrenys de la "Feixa de La Font", propietat del Mas Portal. Aquests terrenys són els que formen el triangle delimitat per Can Catà, al ponent, el solar de Can Doro, a migdia i els edificis de Can Guardià a llevant. La família Volart va dividir el terreny en parts que després va establir a altres propietaris; el 1576 s'estableix la part de ponent al pagès Joan Moyó, i el 1578, la part corresponent a Can Doro al pagès Bernat Lloberons, La següent notícia ja és de 1790, quan l'hereu Volart ven la propietat a un comerciant de Barcelona, Josep Bertran. El seu fill, Josep Bertran i Ros, realitza obres de reforma entre el 1824 i el 1855; resultant-ne l'actual façana al C. Gran. El 1861, el conjunt passa a mans de Sebastià Gallemí i Muné, que realitza reformes interiors el 1885. Pels volts del 1960 es reforma tot el pis superior per adequar-lo com a hostal. Des d'aquesta època també es coneix l'edifici com a Can Gallemí.

Bibliografia

SUBIÑÀ I COLL, Enric. "Argentona de la sagrera a la vila (1295-1900)" Premi Burriac, 2001. Ajuntament d'Argentona, 2002. VINYALS, Josep i PADRÓS Pep i col. "Les Fonts d'Argentona" Ajuntament d'Argentona Conselleria d'Urbanisme de Barcelona, 1982.

